

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **D. K.,**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou,
se sídlem Leknínová 3033, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021,
č. j. 105018/2021/KUSK/OLPPS/ZAV,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 22. 12. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 7. 2021, č. j. 64780/2021/ODSA/GaJa. Žalobce sice označil jako žalovaného rovněž správní orgán I. stupně, avšak soud vyložil žalobu podle jejího obsahu jako žalobu proti rozhodnutí žalovaného, v jejímž rámci lze přezkoumat rovněž postup správního orgánu I. stupně.
2. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil porušením § 18 odst. 3 tohoto zákona tím, že při řízení motorového vozidla tovární značky R. R., registrační značky X, dne 7. 10. 2020 v 10:28

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

hodin na silnici I/38 v km 23, ve směru jízdy na Českou Lípou nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost na mimo obec, zákonem obecně stanovenou na 90 km/h, v uvedeném místě jel nedovolenou rychlostí 174 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení 3% tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 78 km/h. Dále jej správní orgán I. stupně uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil porušením § 6 odst. 7 písm. a) tohoto zákona tím, že při řízení motorového vozidla tovární značky R. R., registrační značky X, dne 7. 10. 2020 v 10:28 hodin na silnici I/38 v km 23, ve směru jízdy na Českou Lípou při nedodržení rychlosti a následném zastavení Policií ČR při kontrole neměl u sebe řidičský průkaz.

3. Za spáchání těchto přestupků správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 10 měsíců od dne nabytí právní moci rozhodnutí.
4. Žalobce v části III žaloby uvedl, že důvody k podání správní žaloby jsou následující:
 - a. řízení před správním orgánem 1. a 2. stupně trpí vadami představujícími nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, důvody pro obnovu řízení dány jsou.
 - b. rozhodnutí správního orgánu je nezákonné a zasahuje do ústavně zaručených základních práv a svobod.
 - c. řízení před správním orgánem 1. s 2. stupně trpí vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem
 - d. Dále uvádíme, že správní orgány rozhodly na základě nesprávného skutkového zjištění a nesprávné právní kvalifikaci.
5. Dále namítl (v části IV. žaloby), že mu nebylo zejména umožněno seznámení s poklady před vydáním rozhodnutí. Správní orgán I. stupně výslovně nevyzval žalobce, aby se vyjádřil k pokladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Rovněž mu nedal na vědomí, k jakému datu hodlá vydat rozhodnutí ve věci. Uvedené vyrozumění přitom neměl zasílat při zahájení správního řízení, ale před vydáním samotného rozhodnutí.
6. Rovněž namítl (v části VI. žaloby – část V. absentuje), že uložená sankce je zcela nepřiměřená. Uvedl, že je nutné přihlédnout zejména k tomu, že v současné mimořádné situaci, kdy se opětovně jedná o zavedení nouzového stavu a kdy by žalobce měl tzv. přijít o řidičák, nelze vyslovit stejný trest jako za normálního fungujícího stavu. Nebyly zohledněny všechny okolnosti dle § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“).
7. Dále namítl (v části VII. žaloby), že se nedopustil žádného protiprávního jednání, které je uvedeno v rozhodnutí, skutek se nestal, tak jak je popisován v rozhodnutí a skutek nelze kvalifikovat jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Chybí zde prokázání subjektivní stránky přestupku, úmyslu i nedbalosti. Chybí zde prokázání objektivní stránky přestupku, tj. není zřejmé, jestli k jednání došlo skutečně na pozemních komunikacích, toto musí správní orgán prokázat a konkrétní pozemní komunikaci jejím zákonným číselným označením (vycházejícím z passportu komunikací) řádně ve výroku rozhodnutí označit, jinak zakládá závažnou vadu ve vymezení děje, tedy

objektivní stránky přestupku. V odůvodnění rovněž nesmí chybět vysvětlení, jak byla naplněna materiální stránka přestupku.

8. Žalobce dále odkázal (v části X. žaloby – části VIII. a IX. absentují) na své odvolání ve správním řízení, neboť žalovaný se s jeho odvolacími námitkami nevypořádal.
9. Konečně žalobce namítl (v části XI. žaloby), že mělo být v řízení doručováno nejen jeho zástupci, ale rovněž jemu osobně.
10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že správní orgány zásadně musí respektovat právo účastníka řízení na zastoupení. Písemnosti vzešlé ze správního řízení se doručují pouze zástupci účastníka, vyjma případu, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, normuje správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou, že zastoupenému (tedy účastníku řízení) se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat.
11. Dále uvedl, že pokud se jedná o formulaci výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 23. 6. 2021, tato zněla: „*V rámci probíhajícího řízení máte možnost **před vydáním rozhodnutí**, v souladu s § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád"), **se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, ke způsobu zjištění, vyjádřit stanovisko k věci a navrhnout doplnění**. Pokud této své možnosti chcete využít, můžete tak učinit osobně u Magistrálu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství na adrese Havlíčkova 1307. 293 Oi Mladá Boleslav, kancelář č. 107a, dne 14. 07. 2021, v čase od 08:00-11:00 hodin a 13:00- 17:00 hodin, v ostatních pracovních dnech po telefonické domluvě.....V případě, že tohoto práva, které Vám § 36 správního řádu dává, využít nechcete, dostavit se nemusíte a bude rozhodnuto na základě stávající dokumentace*“. Žalovaný shledává tuto výzvu zcela souladnou se zákonem a nikoli neurčitou. Správní orgán I. stupně řádně informoval žalobce o jeho právech a povinnostech, současně jej informoval, že shromáždil veškeré podklady, a dal mu možnost se vyjádřit, případně navrhnout doplnění dokazování. Předmětná výzva ze dne 23. 6. 2021, je výzvou před vydáním rozhodnutí nikoli při zahájení správního řízení, jak tvrdí žalobce. Současně se žalobce mylí, pokud je toho názoru, že mu měl být sdělen přesný datum vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dal žalobci možnost se vyjádřit či doplnit návrhy na dokazování, s tímto ohledem bez znalosti žalobcova postoje, těžko mohl stanovit přesnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, takové jednání správního orgánu by šlo proti smyslu samotné výzvy.
12. Rovněž uvedl, že žalobce naplnil formální znaky úmyslného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., a přestupku z nedbalosti dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., neboť provedeným dokazováním bylo spolehlivě zjištěno, že dne 7. 10. 2020 v 10:28 hodin na silnici I/38 v km 23, řídil ve směru jízdy na Českou Lípu, motorového vozidlo tovární značky R. R., registrační značky X, kterému při míjení se s jedoucím policejním služebním vozidlem v úseku od obce Kosmonosy k obci Bělá pod Bezdězem, při obousměrném měření, byla policií naměřena silničním rychloměrem Ramer 10C rychlost 174 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení 3 % tak jelo vozidlo rychlostí nejméně 168 km/h, a tím překročilo nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec,

stanovenou na 90 km/h, o 78 km/h. Při kontrole žalobce policii nepředložil řidičský průkaz, který neměl u sebe. Tyto skutečnosti jsou ve správním spise doloženy jednak Oznámením přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti sepsaným na místě zasahující hlídkou s žalobcem, dále ověřovacím listem č. 099/19, vydaným dne 20. 5. 2019 Autorizovaným metrologickým střediskem Ramet a. s., a pořízenou fotodokumentací. Současně ve věci proběhlo ústní jednání a výsledky svědků, které společně s listinnými důkazy tvoří ucelený řetězec informací. K naplnění materiální stránky přestupku pak žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

13. K otázce výše sankce žalovaný uvedl, že uložený správní trest pokuty je přiměřený, kdy pro její stanovení použil správní orgán I. stupně rozmezí pokuty 5 000 až 10 000 Kč, spolu s přihlédnutím k přestupkům evidovaných v evidenční kartě řidiče žalobce a způsobu zavinění, u horní hranice zákonného rozmezí ve výši 8 000 Kč, a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, kdy pro jeho stanovení použil rozmezí od šesti měsíců do jednoho roku. Dobu trvání trestu zákazu činnosti správní orgán I. stupně uložil u horní hranice, a to na dobu 10 měsíců. Uložení správního trestu pokuty 8 000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí správním orgánem I. stupně odpovídá zjištěnému stavu věci a není pochybnosti o správnosti zdůvodnění výše pokuty.

II. Obsah správního spisu

14. Z oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 9. 10. 2020 vyplývá, že dne 7. 10. 2020, v 10:28 hodin, bylo při dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, spojeným s měřením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec na silnici I. třídy č. 38, zaznamenáno na policejním radarovém rychloměru motorové vozidlo tovární značky R. R., registrační značky X, jehož řidič nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, zákonem stanovenou na 90 km/h. Uvedenému vozidlu byla naměřena v úseku 23. km, ve směru jízdy na Českou Lípou, rychlost 174 km/h, což po odečtení odchylky rychloměru ve výši - 3 % z naměřené hodnoty, stanovené výrobcem měřidla, dokazuje, že vozidlo jelo rychlostí nejméně 168 km/h a tím překročilo nejvyšší dovolenou rychlost o 78 km/h. Měření bylo provedeno automatizovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C, v. č. 12/0034, s platnou kalibrací, podle doloženého Ověřovacího listu č. 099/20, od 18. 5. 2020 do 17. 5. 2021. Po zastavení vozidla, v úseku 21. km silnice č. 38, byl jeho řidič policistou vyzván k předložení dokladů, předepsaných pro provoz a řízení motorového vozidla, což učinil s výjimkou řidičského průkazu. V řidiči vozidla byl ztotožněn žalobce, který po seznámení s protiprávním jednáním využil svého práva vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a do oznámení pouze uvedl: „S přestupkem nesouhlasím. D. K.“, aniž by uvedl, v čem spatřuje důvody. Následně listinu jako správnou podepsal. Hlídka měla, jak je dále uvedeno v Úředním záznamu ze dne 7. 10. 2020, vozidlo pod dohledem od okamžiku pořízení Záznamu o přestupku až do jeho zastavení za účelem provedení silniční kontroly. Ve vozidle se kromě řidiče, pana K., nenacházely jiné osoby, tedy jel ve vozidle sám. Součástí správního spisu je rovněž výpis z evidenční karty žalobce, ve které bylo evidováno celkem 23 přestupků z období let 2004-2017.
15. Dne 4. 3. 2021 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 14 rozsudku. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 12. 3. 2021 odpor.

16. Dne 23. 6. 2021 proběhlo ve věci ústní jednání. Předvolání k jednání bylo doručeno rovněž zástupci žalobce. Téhož dne byla vydána (a současně zástupci žalobce doručena) výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí ve znění uvedeném v bodě 11 rozsudku.
17. Dne 23. 7. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal žalobce vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 a písm. k) zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 14 rozsudku. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce.
18. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání obdobné podané žalobě, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

III. Posouzení věci krajským soudem

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).
20. Soud předně konstatuje, že žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný, rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla *iura novit curia* mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.
21. Těmito požadavkům ovšem tvrzení žalobce uvedená v bodu III. žaloby nedostála, neboť jde pouze o obecná tvrzení, aniž žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o

něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31). Nejedná se tedy o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ostatně z žaloby není ani zřejmé, zda žalobce tato tvrzení zamýšlel jako „samostatné“ žalobní body, či pouze za „úvod do problematiky“ uvozující následující body žaloby.

22. Žalobním bodem není ani část X. žaloby, ve které žalobce paušálně odkazuje na podané odvolání a tvrdí, že se s jeho námitkami žalovaný nevypořádal. Ani tato tvrzení však není dostatečně konkrétní. Žalobce je povinen uvést, s jakými konkrétními odvolacími body se žalovaný nevypořádal – není úlohou soudu dohledávat tyto skutečnosti za žalobce. Jelikož bod X. žaloby je pouze zcela obecný paušální odkaz na odvolání, nenaplnuje ani on požadavky § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
23. Žalobce dále namítá, že mu nebylo umožněno seznámení se s podklady rozhodnutí (část IV. žaloby). Tato námitka není důvodná. Po skončení ústního jednání byla žalobci dne 23. 6. 2021 zaslána výzva (její text viz bod 11 rozsudku) dle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato výzva informovala žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Současně jej informovala, že pokud se nevyjádří, bude ve věci rozhodnuto na základě doposud shromážděného materiálu. Soud tuto výzvu pokládá za zcela standardní a zcela vyhovující požadavkům správního řádu. Domáhal-li se žalobce sdělení data, kdy správní orgán prvního stupně hodlá své rozhodnutí vydat, pak soud konstatuje, že tento požadavek nemá oporu v platné právní úpravě. Konečně argumentace, že výzva měla být zaslána před vydáním rozhodnutí a nikoli na začátku řízení, se zcela míjí s projednávanou věcí, jelikož výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí byla zaslána právě před vydáním rozhodnutí (po skončení ústního jednání).
24. Žalobce dále namítá nepřiměřenost uložené sankce (bod VI. žaloby). Ani této námitce soud nepřisvědčil. Žalobce má jistě pravdu v tom, že se správní orgány výslovně nevěnovaly každému z kritérií pro ukládání sankce uvedeném v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Takovou povinnost však správní orgány nemají – jsou povinny při svém rozhodování zohlednit veškeré relevantní skutečnosti, které v řízení vyšly najevo a srozumitelně a přesvědčivě vysvětlit, proč dospěly k dané sankci. Této povinnosti správní orgány v projednávané věci dostaly, když přihlédly jak k závažnosti jednání žalobce (překročení nejvyšší povolené rychlosti téměř o 100%), tak k jeho mimořádně pestré přestupkové minulosti (23 evidovaných záznamů). Žalobce pak neuvedl na svou obranu žádné skutečnosti, jež by bylo možné vyhodnotit jako polehčující okolnosti. Rozhodnutí správních orgánů tedy stojí. Argumentuje-li žalovaný v žalobě epidemickou situací, pak soud konstatuje, že komplikace spojené s pandemií nemoci COVID-19 samy o sobě nemají pro ukládání správních trestů význam. Je jistě možné, že nepříznivá epidemiologická situace může mít významný vliv na majetkovou situaci pachatele (a tedy i na odpovídající výši sankce), nicméně v projednávané věci žalobce takový vliv ani netvrdí, natož aby jej prokazoval.
25. Pokud pak žalobce v části VII. žaloby namítá, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, které je uvedeno v rozhodnutí, skutek se nestal, tak jak je popisován v rozhodnutí a skutek nelze kvalifikovat jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, pak tyto námitky rovněž nemají pro svou obecnost povahu žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s (viz body 20-21 rozsudku). Namítá-li žalobce neprokázání subjektivní stránky přestupku, pak soud konstatuje, že úmyslná forma

zavinění je u překročení nejvyšší povolené rychlosti v projednávané věci samozřejmá, jelikož jistě nelze „omylem“ či z nedbalosti jet 170 km/h místo 90 km/h. U takto vysokého překročení rychlosti nepřipadá nedbalostní forma zavinění vůbec do úvahy. Žalobce ostatně ani formu zavinění u obou přestupků nijak konkrétně nezpochybňuje a zjištění správních orgánů má soud za dostatečná. Rovněž v projednávané věci není žádného sporu o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci – popis ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela dostatečný. Naplnění materiální stránky vysvětlil žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Je ustálenou judikaturou správních soudů, že naplnění formální stránky znamená v běžných případech i naplnění stránky materiální. V projednávané věci pak není o naplnění materiální stránky přestupku žádných pochyb – nebezpečnost jednání, kdy žalobce na místní komunikaci, která není dálnicí, jede rychlostí cca 170 km/h je každému i podprůměrně uvažujícímu člověku naprosto zřejmá.

26. Žalobce konečně namítá (v bodě XI. žaloby), že předvolání i rozhodnutí měla být doručována nejen jeho zástupci, ale i jemu. Tato námitka není důvodná. Podle § 34 odst. 2 správního řádu se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. V projednávané věci není pochyb o tom, že žalobce byl v řízení zastoupen. Stejně tak není pochyb ani o tom, že správní orgány nepožadovaly, aby žalobce něco v průběhu řízení osobně vykonal. Za této situace zákon jasně ukládá, že se doručuje pouze zástupci. Tento postup je zcela souladný i s požadavky ústavního a mezinárodního práva – ostatně tím, že si žalobce zvolil zástupce a vybavil jej plnou mocí pro celé řízení, dal jasně najevo svou důvěru k této osobě a přání, aby správní orgány komunikovaly právě se zástupcem.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce